

Sobota 14. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 14.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Boh
pozná naše boje; nazvať veci
pravým menom; úprimnosť v
duchovnom vedení.

13.07.2024

POČAS SVOJHO PÔSOBNIA na zemi
sa Ježiš stretol s mnohými
jednoduchými ľuďmi, ktorí mu
úprimne povedali, čo majú na srdci.
Stretol však aj iných, ktorí
neprejavovali rovnakú lásku k

pravde; možno robili dobré skutky, ale ich úmysly neboli vždy najčestnejšie. Preto Pán raz zvolal: „Nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo“ (Mt 10, 26).

Kristus veľmi dobre vie, akí sme. Preňho nie je potrebné žiadne líčenie, aby zakrýval naše chyby alebo vyzdvihoval naše cnosti: chce, aby sa naše vzťahy s ním vyznačovali úprimnosťou. Takto sa na Boha obracia žalmista, ktorý je pre nás kresťanov vzorom modlitby: „Ty ma skúmaš a poznáš ma. Ty vieš, kedy si sadám a kedy vstávam. Z diaľky prenikáš do mojich myšlienok. Či kráčam, alebo odpočívam, ty vieš o všetkom; všetky moje cesty sú ti známe“ (Ž 139, 1-4).

Pánovi sú známe všetky naše zápasy a naše úsilie. Aj pri našich potknutiach si môžeme zachovať pokoj, pretože náš Pán pozná

najhlbšie úmysly nášho srdca. Preto sa nás svätý Josemaría snažil varovať pred možnosťou báť sa pozrieť na seba takých, akí sme pred Bohom: „Prostriedok, ako byť úprimný a jednoduchý?... Počúvaj a rozjímaj nad týmito Petrovými slovami: *Domine, Tu omnia nosti...* — Pane, Ty vieš všetko“^[1]. Nič nám nedáva viac pokoja ako táto blízkosť k Bohu, ktorému neunikne ani ten najmenší úmysel našej lásky.

ÚPRIMNOSŤ V NAŠOM VZŤAHU s Bohom nás vedie k tomu, aby sme do hĺbky poznali sami seba, svoju osobnosť a svoj spôsob bytia s jeho možnosťami slúžiť druhým, ale aj s jeho obmedzeniami. „Pochopil si, v čom tkvie úprimnosť,“ hovorí svätý Josemaría, „keď si mi napísal: *Snažím sa zvyknúť si nazývať veci ich pravým menom, a predovšetkým nehľadať*

*pomenovanie niečoho, čo
neexistuje*“^[2].

Apoštol Ján píše, že „ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda“ (1 Jn 1, 8). Je naozaj ťažké nájsť niekoho, kto tvrdí, že nemá žiadne chyby, a kto nás ubezpečuje, že sa nikdy nemýli. „Ale je tu jedna vec, ktorá nás môže oklamať: tým, že hovoríme *všetci sme hriešnici*, ako niekto, kto hovorí *dobré ráno*, ako niečo obvyklé alebo spoločenské, nemáme pravé vedomie hriechu“^[3]. Keď sa do nás vkradne táto zahalená rutina, môže byť ťažšie priznať si občasné chyby a ukázať naše nedostatky. Svätý Ján však dodáva, že práve v tomto úprimnom priznaní nachádzame odpustenie a Božiu pomoc pri našom očisťovaní (porov. 1 Jn 1, 9).

Úprimnosť vedie ku konkrétnosti. Hriech nie je niečo abstraktné, ale skutočnosť, ktorá má konkrétne

prejavy v každodennom živote. V dialógu s Bohom môžeme pomenovať postoje, ktoré nás odcudzujú od neho a od druhých, a pri mnohých príležitostiach sa to môže pretaviť do predsavzatí, ktoré budú živiť náš zápas o svätosť. Môžeme si od Pána vyprosiť *múdrost konkrétnosti*, aby sme boli k sebe úprimní, a tak mohli každý deň lepšie milovať Boha a ľudí okolo seba.

KEĎ IDE O POZNANIE seba samého, môže sa nám zdať ťažké spoznať sa kvôli nedostatočnej perspektíve. Ľudová múdrosť vyjadruje túto skutočnosť príslovím: „Zlý lekár lieči sám seba“. Kvôli hriechu alebo jednoducho kvôli nedostatočnému odstupu niekedy nie sú naše úsudky o sebe samých úplne presné: chýba nám priestor na to, aby sme pokojne a vyrovnane zhodnotili, ako prejsť

určitými etapami života. Preto nám Boh po boku stavia ľudí, ktorí nám môžu osvetliť určité úseky cesty. Keď sa o svojom živote rozprávame s niekým, kto si získal našu dôveru, „vzniká jedna z najkrajších a najintímnejších foriem komunikácie (...) Vďaka tomu môžeme objaviť veci dovtedy neznáme, malé a jednoduché, ale ako hovorí evanjelium, práve z malých vecí sa rodia veľké veci“^[4].

V duchovnom vedení nachádzame sprevádzanie osoby, ktorá nám niekedy len svojou prítomnosťou, inokedy múdrosťou svojej skúsenosti môže pomôcť lepšie spoznať Boha a seba samých. Svätý Josemaría dal pre takéto rozhovory malú radu: „keď budeš otvárať svoju dušu, povedz najprv to, čo by si nechcel, aby sa niekto dozvedel. Takto bude diabol zakaždým porazený. — Otvor svoju dušu dokorán, jasne a jednoducho,

aby slnko Božej lásky vstúpilo až do jej posledného kúta!“^[5].

Pomoc duchovného vedenia nebude mať vždy podobu konkrétnych návrhov na riešenie problému. Niekedy nájdeme svetlo jednoducho tým, že budeme úprimní, že vyjadríme svoje obavy slovami a pokorne uznáme, že potrebujeme pomoc. Aj svätý Josemaría po niekoľkoročnej skúsenosti duchovného vedenia a sprevádzania – ako vodca a ako vedený – poznamenal: „Úprimne si otvoril srdce svojmu duchovnému otcovi v Božej prítomnosti..., a bolo nádherné pozorovať, ako si ty sám nachádzal primeranú odpoveď na svoje pokusy unikať. Milujme duchovné vedenie!“^[6]. Môžeme prosiť Máriu, aby pre nás od Boha získala takú úprimnosť voči Bohu, voči sebe samým a voči druhým, ktorá z nás urobí stále jednoduchšie duše.

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 326.

[2] *Ibid.*, bod 332.

[3] František, *Homília*, 29-IV-2020.

[4] František, *Audiencia*, 19-X-2022.

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 126.

[6] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 152.